

10

Tổn Thất Việt-Cộng Trong
Trận-Chiến PleiMe
Từ 19-10-65 đến 26-11-65

- 2 Tiểu-Đoàn Trưởng
- 1 Tham-mưu Trưởng Tiểu-Đoàn
- 4 Đại-Đội Trưởng
- 4 Chính trị viên Đại-Đội
- 1 Bác-sĩ

: huy bao gồm

Tổng cộng trong còn một số khác iq khác iq thương. Trong số này số cán bộ Chỉ huy 001 và thất tổn đã có 2200 lúc đầu số 002 và số khác iq khác iq thương.

6 người chết	— 05	Đội trưởng
15 người chết	— 09	Đội phó
80% chết và 15 người chết	— 04	Đội trưởng
50% chết	— 051	Đội trưởng
4 người chết	— 021	Đội trưởng
— %09	— 051	Đội trưởng
— %50	— 021	Đội trưởng
— %33	— 005	Đội trưởng
— %50	— 005	Đội trưởng
33% chết	— 005	Đội trưởng

ĐẠI ĐỘI	TRƯỜNG	TRƯỞNG	TRƯỞNG	TRƯỞNG	TRƯỞNG	TRƯỞNG	TRƯỞNG	TRƯỞNG	TRƯỞNG
---------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------

Giai Đoạn	NHÂN MẠNG			VŨ KHÍ			DÂN CHÚNG	BIỆT CHŨ
	Chết	Bị thương	Bị bắt	Công đồng	Cá nhân	Tổng cộng		
I	220 228 (a)	115	6	24	81	105	2700 đồng bào ty nạn CS được đưa về Quận Thanh-An	a) Theo tài liệu V.C. được đem về Quân y viện V.C.
II	1519 2042 (b)	1178	163	126	897	1023 (c)		b) Chết mang đi.
III	265		10	19	49	68 (d)		c) Chưa kê 400 khẩu phá hủy tại hai bãi đập XRAY và AL-BA NY.
Tổng cộng	4254	1293	179	169	1027	2180 (c)	d) Chưa kê 2 mòng DL và 2 bàn tiếp hậu súng cối 82.	

Số tổn thất nhân mạng nói trên, tổng cộng là 5696, hơn một nửa quân số một Sư-Đoàn Việt Cộng (khoảng gần 10000 người) chỉ nói lên hết mức độ quan trọng của nó nếu ta hãy cứu xét riêng tổn thất của Trung-Đoàn 33 mà một Trung Ủy chính trị viên VC về quy chánh đã cho biết những chi tiết sau đây:

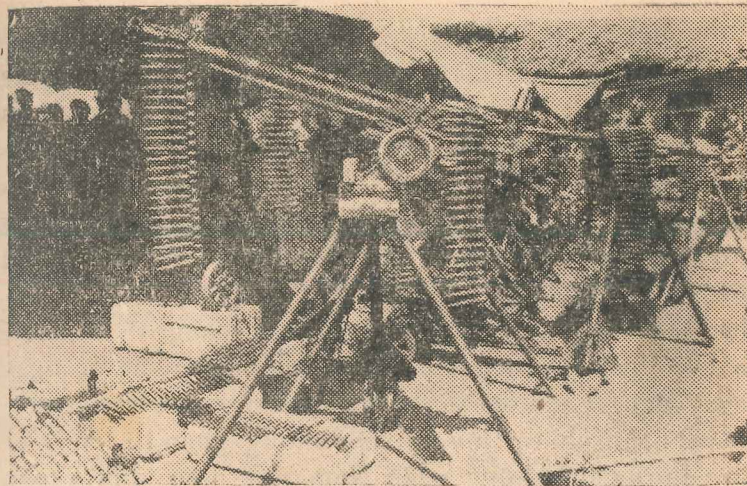
Về vũ khí thì Đại-Đội phòng không mất 13 trong số 18 khẩu và Đại-Đội súng cối chỉ còn 4 trong số 9 khẩu. Ngoài ra các Tiểu-Đoàn còn mất phần lớn các súng không giật và súng cối.

Số tổn thất của một đơn vị nhỏ hơn lại càng dễ cho ta một hình ảnh rõ ràng hơn, như trường hợp ĐĐ8 thuộc Tiểu-Đoàn 8 Trung-Đoàn 66, một tù binh VC đã cho biết riêng trong trận giao chiến ngày 17-11, Đại-Đội đương-sự đã bị 30 chết, 50 bị thương, đào ngũ và mất tích !

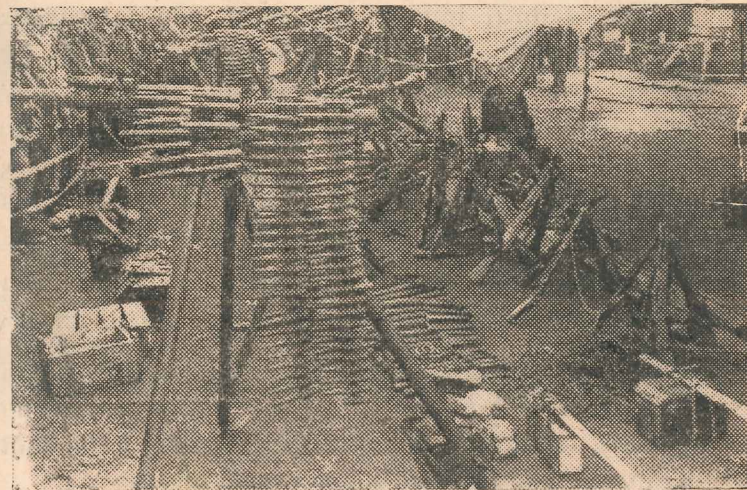
Các vũ khí tịch thu hầu hết đều của Trung-Cộng chế tạo còn một số của các nước khác trong khối Cộng-Sản. Trong số 159 súng cộng đồng bị ta tịch thu, một số lớn là những khẩu cao thượng liên nòng cỡ 20 ly vừa sử dụng được như Đại-liên hạng nặng vừa làm súng cao xa. Những khẩu súng này chưa từng bị ta tịch thu được bao giờ trên các chiến trường toàn quốc, chứng tỏ địch đã dùng một hỏa lực mạnh mẽ chưa từng có ở PleiMe. Tưởng cũng nên ghi chú thêm rằng ngoài số 400 khẩu súng bị phá hủy, hơn 2000 súng bị tịch thu còn một số súng nữa đã được các đơn vị trưởng nhất là SĐI KK/HK cho phép binh sĩ dưới quyền được giữ riêng làm kỷ vật, gửi về cho gia đình.

Ngoài số tổn thất trên, còn phải kể số y dược và dụng cụ y khoa trị giá 40 ngàn đô la đã tịch thu, khoảng 200 ký tài liệu bắt được trong số có nhiều tài liệu đóng dấu « tối mật » và rất nhiều đạn dược, quân trang, quân dụng đã phá hủy.

Tuy nhiên những tổn thất nhân mạng và vật chất

Vũ khí tịch thu trong những ngày đầu của Trận Chiến PleiMe

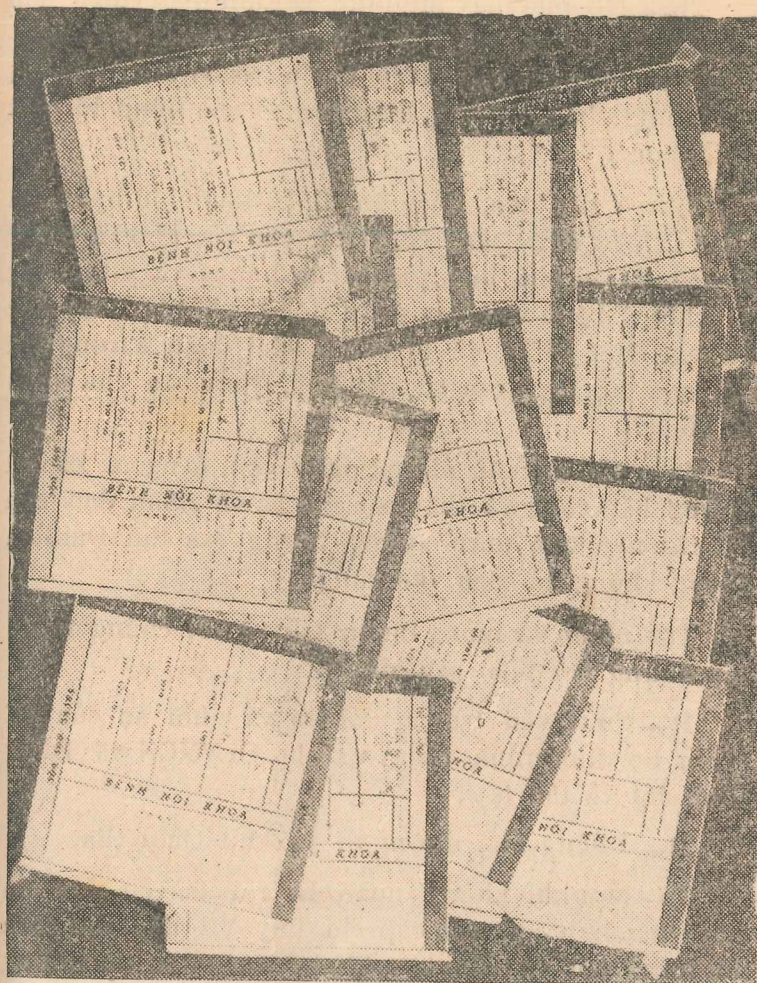
nói trên của VC cũng chưa đáng kể so với sự suy sụp tinh thần của cán binh VC sau trận đánh.

Trước hết một điều cần biết là các cán binh trong các đơn vị VC đưa vào xâm nhập đều được lựa chọn và sự tuyên truyền bịp bợm, nhồi sọ đã khiến phần đông cán binh VC lúc đầu lầm tưởng rằng họ được vinh hạnh cử đi làm một sứ mệnh thiêng liêng ghê gớm, vào tới trong Nam sẽ được đồng bào hoan nghênh nhiệt liệt và có chạm trán thì chỉ có thắng không thua, Quân-lực Việt-Nam Cộng-Hòa đang hoang mang vì tình thế bất ổn-định, Hoa-Kỳ chỉ là con hổ giấy, nhất là ngày ngày đài VC không ngớt khoác-lác khoe đã bắn rơi hàng ngàn phi cơ Hoa-Kỳ trên không phận Bắc-Việt và lực lượng giải phóng miền Nam nay tiêu diệt « toàn bộ » Tiểu-Đoàn này Đại-Đội nọ tại miền Nam.

Cho nên sự suy sụp tinh thần của cán binh VC một khi đã xảy ra dưới hình thức « một Tiểu-đội vấy cờ trắng xin hàng » cho phi cơ của Việt-Nam và Hoa-Kỳ trông thấy, và cả chính trị viên Đại-đội cùng về quy chánh là điều đáng chú ý đặc biệt. Cũng như khi thấy các cuộc oanh kích và tấn công của ta quá chính xác, trong hàng ngũ các đơn vị VC đã xảy ra sự nghi kỵ lẫn nhau cho là có những phần tử bội phản làm gián điệp cho ta !

Nói chung, các quy chánh viên VC trong trận Pleime đã cho biết lý do sự trở về của họ như sau :

1) — Thất vọng và vỡ mộng : chẳng thấy miền Nam đã được giải phóng 4/5 gì cả vì toàn phải sống trong rừng, trong núi, chẳng thấy đồng bào hoặc một Thị-Trấn nào cả để được « hoan nghênh. »

Tài liệu bắt được trong cuộc triệt hủy Quân Y Viện/VC ngày 1-11-65. Đây là một số trong những phiếu nhập viện của Cán binh VC bị tồn thất trong giai đoạn I.

2) — Mở mắt thấy sự thực về tinh thần chiến đấu và hỏa lực mạnh mẽ của Quân-Lực Việt-Nam Cộng-Hòa và Đồng-Minh, nhất là khiếp sợ vì bom của phi cơ phóng pháo B.52 và thấy đơn vị của mình bị chết nhiều quá.

3) — Thiếu đạn, thiếu ăn, thiếu thuốc, bị bệnh sốt rét và thiếu được săn sóc, vì các căn cứ, kho và Quân Y viện đã bị phá hủy, chính các bác-sĩ và y-tá cũng đã chết vì bệnh và nhiều đồng đội đã chết bỏ thây dọc đường. Một số VC đã bị bắt ở giai đoạn 2 trong khi đói quá mò ra lượm các đồ hộp, thức ăn của quân ta bỏ lại.

4) — Bất mãn từ những ngày còn ở ngoài Bắc vì những bắt công và thấy sự tàn ác vô nhân đạo của VC trở nên quá mức tưởng tượng (xạ thủ Đại-liên phòng không bị xích vào súng).

Tuy nhiên sự mong muốn trở về với chúng ta đã gặp những trở ngại sau đây :

1) — Sự tuyên truyền dối trá và nhồi sọ của VC khiến họ đinh ninh rằng « sẽ bị QLVNCH và Đồng Minh đối xử tàn tệ »,

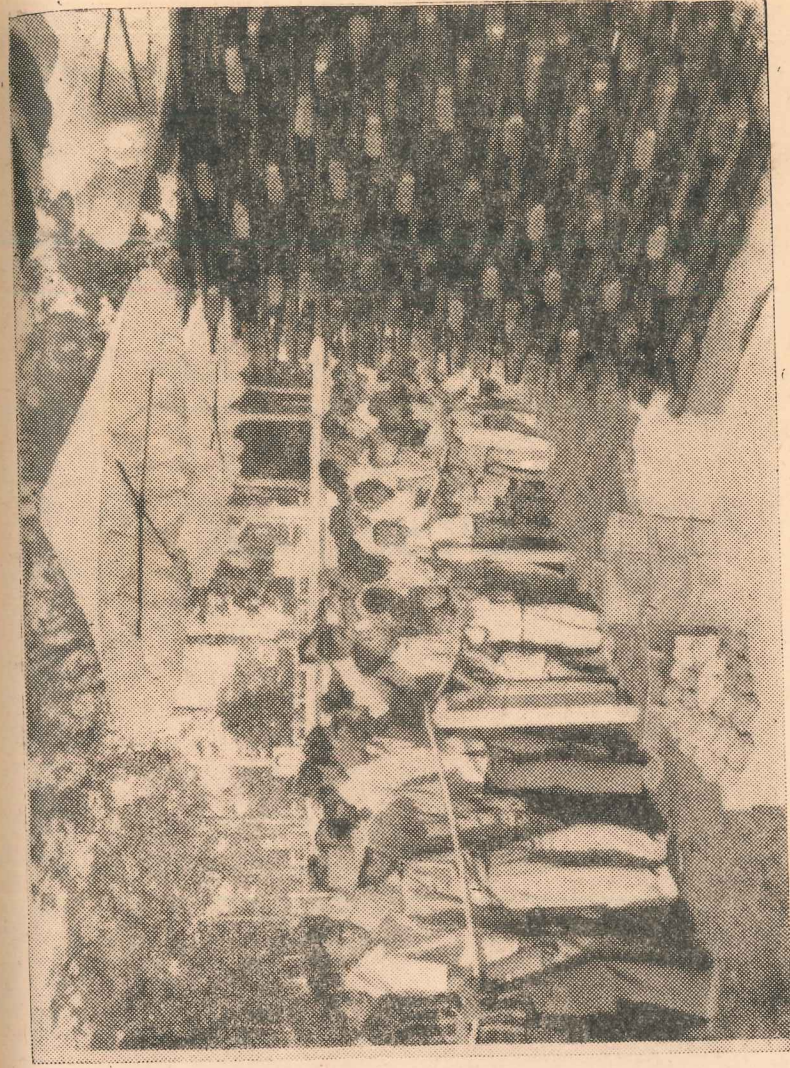
2) — Không biết đường đi ra khu Quốc-Gia.

3) — Mỗi khi không quân ta rải truyền đơn và giấy thông hành, các cấp chỉ huy VC đều tìm cách thu lượm hết và cấm không ai được nhặt. Có những binh sĩ VC lượm được phải giữ trong mình đến 3-4 tháng và suốt thời gian đó là cả một cơn ác mộng vì sợ bị lộ, trong bầu không khí theo dõi lẫn nhau.

Triển lãm những vũ khí tịch thu của VC trong trận chiến PLEIME

Triển lãm những vũ khí tịch thu của VC trong trận chiến PLEIME

Triển lãm những vũ khí tịch thu của VC trong trận chiến PLEIME

TỔNG kết chiến dịch biên giới Đông Bắc Bắc-Việt mùa thu 1950, VÕ-NGUYỄN-GIÁP (1) đã nói rằng «Thắng lợi vì đã vận dụng được một cách rất đúng những nguyên tắc chỉ đạo căn bản» là :

- 1) — Tiêu diệt sinh lực địch
- 2) — Tập trung ưu thế, binh lực, hỏa lực
- 3) — Đánh nhỏ trước, đánh lớn sau, vừa đánh vừa học.
- 4) — Phải thắng trận đầu
- 5) — Liên tục chiến đấu, vừa đánh công kiên vừa đánh vận động
- 6) — Chuẩn bị đầy đủ, đánh những trận chắc thắng
- 7) — Phối hợp chiến trường.

Mười lăm năm sau, cũng những nguyên tắc chỉ đạo đó mà VC đã thảm-bại, nhất là những điều-kiện ngày nay còn đầy đủ và thuận lợi cho chúng hơn xưa.

(1) « Tổng kết Chiến Dịch Biên Giới Mùa Thu 1950 », Ban chính trị Chính-Ủy Liên-Khu V ấn hành, 1951.

VC đã thảm bại, chỉ vì chúng đã bị bắt ngờ.

— **Bắt ngờ thứ nhất** là phải chịu trận với một hỏa lực không quân quá mạnh mẽ và chính xác đã mưa bom xuống trận địa, bất chấp điều-kiện thời tiết mưa nắng, ngày đêm; mặc dù VC đã khôn ngoan bám sát hàng rào và quân ta để ngăn trở. Rừng cây hang hốc ở CHU-PONG cũng như những hầm hố, địa đạo đã không còn là những nơi an toàn nữa! Bắt ngờ này hẳn phải lớn hơn cả cái «bắt ngờ lớn nhất trong trận chiến» (1) của Tướng NAVARRE trước số lượng và cách sử dụng pháo binh của Việt-Minh trong trận Điện-Biên-Phủ!

— **Bắt ngờ thứ hai** làm nhớ tới những giòng sau đây của VÕ-NGUYỄN-GIÁP đã viết:

«Tiêu diệt xong Đông-Khê, ta chờ đánh tiếp viện mà không thấy lên. Trong khi bố trí chờ đợi, tinh thần ta bị căng thẳng. Định đánh Thất-Khê nhưng hoàn cảnh không thuận lợi (địch tăng viện Thất-Khê hai Tiểu-Đoàn, ta thiếu gạo, thiếu đạn). Ta đã có lúc phải ra lệnh ngừng hoạt động giữa Thất-Khê Lạng-Son để dụ địch lên, có nơi đã huy động 500 dân công ra đường để phá hoại lại thời và cho về» (trang 41).

Lần này cũng thế, trước kế hoạch nghi binh của ta địch đã bị cầm chân ở hai nơi, cho nên diệt viện cũng thất bại mà diệt đồn cũng không xong. Địch đã chết vì không ngờ ta đã rút kinh nghiệm, đoán trúng ý định của chúng. Có thể nói diêm báo hiệu sự thất bại

(1) Agonie de L'Indochine của Tướng NAVARRE, trang 219.

của địch đã ở ngay trong những ngày đầu khi Trung-Đoàn 32 đánh năm chết di một chỗ chờ « tiêu diệt sinh lực » để Trung đoàn 33 mong mỗi năm chờ một sự « tập trung ưu thế binh lực, hỏa lực » đã không bao giờ có.

— Cũng như chúng đã quen mùi, tưởng rằng ta sẽ không truy-kích cho nên khi ta tiến hành giai đoạn 2 và 3, quả địch đã bị cái **bất ngờ thứ ba**, tai hại chẳng khác gì quân đội Pháp năm 1950 trên Quốc-Lộ 4, khiến cho **VÕ-NGUYỄN-GIÁP** cũng phải lấy làm sững sốt :

« Ta truy kích địch trên con đường Thất-Khê, Na-Sâm, và chiếm Na-Sâm. Địch bị uy hiếp mạnh nên rút bỏ tất cả Đồng-Đặng, Lạng-Sơn, Lộc-Bình, Lạng-Giang và chuẩn bị rút Mông-Cáy. Tiếp luôn đó ở các mặt trận khác, ta uy hiếp Lao-Kay, Hòa-Bình, địch rút hai Thị-Xã này » (trang 42).

Nếu chính **VÕ-NGUYỄN-GIÁP** cũng không ngờ rằng quân đội Pháp có thể lại rút bỏ tất cả các Thị-Trấn trên Quốc-Lộ 4 một cách dễ dàng nhanh chóng như vậy thì trong trận chiến Pleime, các binh sĩ Bắc-Việt xâm nhập cũng không tưởng tượng được hàng Tiểu-Đoàn Pháo-Binh có thể được trực thăng vận dễ dàng đến trận địa và trực thăng có thể đổ bộ khắp nơi, thành ra những chỗ tưởng là ta sẽ đổ bộ nên « chờ đánh lại thì không gặp » và ở « chỗ khác thì lại không vận động đến kịp » (lời khai của một quy chánh viên Sĩ-Quan Việt-Cộng).

Thành thử VC đã thảm bại vì một lỗi lầm, căn bản một lỗi lầm chẳng những của cấp Chỉ-huy mà cả Bộ

Tham-Mưu, một lỗi lầm về quan-niệm. Và do đó cả sự chuẩn bị và thi hành đã bị thất bại không tránh được. Cũng như trong mặt trận Vĩnh-Phúc-Yên hồi 1951, chỉ vì quan niệm sai lầm mà chỉ sau ba tháng, Việt-Minh đã phải trả lại nợ máu nhiều hơn đã gây cho quân-đội Pháp trên quốc-lộ 4.

Cho nên, trong cuộc chiến tranh hiện tại, về phương diện thuần túy quân sự, ưu thế chiến-thuật và kỹ - thuật đối với địch là ở phía ta. Đó là một điều không thể chối cãi hay nghi ngờ được. Do đó vấn đề đặt ra để thắng địch chỉ còn là một vấn đề ý chí, kế hoạch và mưu lược. Đó cũng là bài học lớn nhất của trận chiến Pleime.

KẾT-LUẬN

TR Ậ N chiến PleiMe kéo dài non 40 ngày trong một khu vực rừng núi hoang vu non 2000 cây số vuông và kết thúc với gần 6000 tổn thất nhân mạng và ngót 3000 vũ khí tối tân của Việt Cộng là trận đánh lớn nhất trong năm 1965, một năm mà nhiều trận giao tranh khốc liệt đã xảy ra trên chiến trường Cao Nguyên. Với địch, nó là vót vát cuối cùng khi mùa mưa sắp tàn tạ và cũng là trác nghiệm đầu tiên sửa soạn cho chủ trương đánh mạnh trong năm 1966 thì với ta, nó là cơ hội để xác nhận những tiến bộ mà ta đã đạt được trong những điều kiện thời tiết bất lợi, để củng cố niềm tin vào sự lật ngược thế cờ trong một tình thế thiên nan vạn nan.

Cho nên tính chất quan trọng của trận chiến PleiMe không thể chi tính bằng những con số xác chệt và vũ khí mà địch đã phải bỏ lại trên chiến trường, mặc dù từ ngày đình chiến, PleiMe là trận đánh lớn nhất, ác liệt nhất, gây tổn thất nhiều nhất cho địch. Chẳng cần nêu ra rất nhiều tài liệu của địch để làm bằng chứng cũng như cố giữ bình tĩnh trong lúc rạt rào hân hoan

vì chiến thắng huy hoàng, chúng ta hãy thử giả thuyết ra trường hợp trái ngược — trường hợp VC làm đúng bài toán công hãm PleiMe, trường hợp PleiMe là một thắng lợi cho Cộng Sản. Nói một cách khác, nếu các đơn vị phòng không VC quanh đồi Chu Ho hạ được nhiều phi cơ trực thăng chở quân, nhiều phi cơ tiếp tế và thả dù, nếu các binh sĩ Kinh và Thượng ở trong trại bị tiêu diệt, nếu gia đình họ bị tàn sát thì chiến đoàn tiếp viện làm sao có được cái hăng say đề tiến vào ò ạt theo trục lộ Phú Mỹ — PleiMe và xáp chiến với nhiều đơn vị địch khác như vậy ?

Sự kiện truy kích và khai thác thắng lợi do Sư đoàn I Không Ky đảm nhiệm trong giai đoạn II tiếp theo phải chăng do đà thúc đẩy của chiến thắng lúc ban đầu ? Đó cũng là một nguyên nhân chính yếu khiến cho Sư Đoàn I Không Ky tuy là một đơn vị vừa mới chân ướt chân ráo đến tại quốc gia Việt Nam, đến tại Cao Nguyên xa vắng đìu hiu mà đã dám « hết mình » chấp nhận một trò chơi « hú tim » với một đại đơn vị địch kẻ vào hàng thiện chiến.

Nếu PleiMe thất bại ở vào giai đoạn phòng thủ đồn trại thì có nghĩa là địch phát động được tinh thần lũng đoạn Cao Nguyên, thực hiện được lời hứa tuyên truyền huyền hoang khi tấn công quận lỵ Lệ Thanh vào đầu tháng 6 trong năm. Pleime thất thủ có nghĩa là Pleiku thất thủ, là Kontum cô lập, là quốc lộ 19 hoàn toàn phế bỏ.

Nếu như 16 năm trước kia, Cộng-sản đã lần lượt qua quốc lộ số 4, thanh toán các đồi 50, 63, 210, 101,

47, 75, 157, 46 phía Bắc Vĩnh-Yên để xâm nhập Vĩnh-Phúc-Yên. sửa soạn về ăn tết ở Hà-nội vào cuối năm 1950 đầu năm 1951 thì ngày nay với tình trạng khó khăn của Cao-Nguyên lúc bấy giờ bị vây hãm và đơn độc, VC thâm trọng được Pleime là có thể tọa ngự ở núi Hàm Rồng và Pleiku. Ai bảo rằng một con én không làm được mùa Xuân ?

Và biết đâu thất bại ở PleiMe chẳng là tiếng kèn thắng trận khải hoàn của phần loạn FTLRO mà một vài đơn vị sẽ được kéo về những chốn thị thành, tha hồ chém giết các người Kinh lên canh tác trồng trọt ở Cao-Nguyên? Biết đâu đó chẳng còn là một sự kiện chấm dứt những khuấy động về chính trị, tôn giáo trong năm 1966 bởi vì nếu như PleiMe là một chiến thắng của Cộng Sản thì có lẽ người dân đâu còn phải bực mình với những cảnh chướng tai gai mắt do những kẻ đầu cơ chính trị gây ra để phá phách, không cho mọi người làm ăn yên ổn. Vì Cộng sản thống trị thì không còn tôn giáo, đấu tranh chánh trị, tự do tín ngưỡng gì cả và cũng không còn ai dám nói đến Trung Lập. Tôi cũng tin rằng nếu VC chiến thắng, những người đấu tranh cho Trung lập và Hòa bình ồn ào nhất sẽ lại là những người dơ tay đầu hàng trước, đầu khổ trước và sẽ ăn năn bị lương tâm cắn rứt hơn ai cả.

Nhưng may thay, chí kiên trì và lòng dũng cảm của toàn thể quân sĩ Cao Nguyên được yểm trợ tận tình bằng phương tiện trực thăng và hỏa tiễn lại không hề từ nan nguy hiểm nào trong giai đoạn I, đánh lạc hướng

được dự trữ của Bộ Chỉ huy mặt trận VC, lại còn phần khởi theo sát đám tàn quân khiến chúng bị một bất ngờ tai quái.

Thường thường, sau mỗi trận đánh lớn chúng vẫn được tự do thu thập, gom góp tàn quân. Lần này trái lại trong suốt 22 ngày trời liên tiếp sau trận đánh giải tỏa, chúng đã bị truy kích và phải phân tán, đào tẩu. Số thương binh không đem về đến nơi đến chốn được hóa ra một đòn cân não cho các Trung Đoàn địch. Sự kiện này giải thích tại sao số hàng binh và thương vong của VC trong giai đoạn II và III lên cao đến thế. Vào 10 ngày cuối của trận chiến, lương thực của địch hoàn toàn khô cạn. Những cuộc đụng độ lúc đó gần như là cuộc đi săn chim hay vịt trời đầy lý thú và hào hứng.

Khách quan mà nói, PleiMe không có quan hệ chiến lược nhưng địch vẫn cố chọn PleiMe bởi vì luôn luôn Cộng Sản « cười » chiến thuật với tâm lý, với tuyên truyền. Chúng muốn làm cho ta bị bất ngờ, bởi vì định ninh cuộc hành quân ở An Lão và Kim Sơn phía Bắc Bình Định đã trói buộc 6 tiểu đoàn Tổng Trừ Bị của ta, 4 tiểu đoàn chính quy của Sư Đoàn 22 Bộ Binh và 3 Đại Đội Trục thăng thuộc Quân Đoàn II ở dưới miền Duyên Hải. Chính vì ta xoay sở mau lẹ nên đang đánh đòn bất ngờ, chúng lại bị vớ bất ngờ, đang chủ động chúng lại làm vào thế bị động.

Kinh nghiệm còn cho chúng ta biết rằng cố thủ được thêm một phút ở một đồn xa vắng là nghìn vàng. Nghìn vàng cho người trấn thủ, nghìn vàng cho người chỉ huy, nghìn vàng cho vị Tư-lệnh

vững lòng tin ở tình chiến hữu thắm thiết, bền bỉ để điều khiển công tác giải tỏa. Khi mình ngỡ rằng không bao giờ đoàn quân tiếp viện có thể đến chính là lúc đoàn quân này đang lo lắng hơn ai hết để hoàn thành sứ mạng giải tỏa và tiếp viện.

Bài học thứ đến là không nên tưởng chỉ có VC mới quen thuộc và làm chủ được núi rừng. Với các phương tiện công-binh cơ-giới tối tân và không vận cách-mạng, những bãi đáp trực thăng trên các đỉnh đồi đầy cây cối lởm chởm có thể được sửa soạn với kỹ thuật tân kỳ hiện nay thì trong vòng một tiếng đồng hồ, khu rừng nào, đỉnh đồi nào cũng có thể đón nhận được đoàn trực thăng chở quân. Đó là một xáo trộn và tiến triển trong kỹ thuật và chiến thuật trực thăng vận. Những bản báo cáo của địch về các bãi đáp trực thăng vì vậy đều « nở tàu ». Địch thất bại phần lớn là ở đó.

Bài học thứ ba là sau trận Đức-Cơ, địch cứ hăm hở dựa theo bóng tối để xung kích chiến xa và thiết giáp. Lần này chúng cũng rơi vào lầm lỗi trên để cho thiết giáp tung hoành, viết lên một trang sử hiển hách, tạo một niềm hãnh diện cho Trung-Đoàn 3 thiết giáp là Trung đoàn anh cả của binh chủng, phát xuất từ đồi núi Ninh-Bình, Nam-Định, Vĩnh Yên ở Bắc-Việt trước hời đĩnh chiến.

Địa thế PleiMe tuy rậm-rạp, có nơi cỏ lút đầu người, nhưng ít sông lạch, chất đất cứng rắn, khiến cho người kỵ-binh có cảm-giác nhẹ nhõm là mình ở vào thế đất lý-tưởng của bánh xe xích. Nếu có một tình thế

nào thiết giáp cần bộ binh tưng thiết phụ trách an-ninh gần thì đây là một trường-hợp điển hình mà Bộ Binh tưng thiết là một gánh nặng, là một dây xiềng ngăn cản tầm hoạt-động rộng rãi nhanh chóng, kỳ-diệu của những pháo tháp. Vì những lý do đó mà các Chi-đoàn trưởng mai hậu không nên vì quá « sách vở » lúc nào xuất trận cũng tìm một cây dù mà che mưa nắng : tôi muốn nói đến cái trách nhiệm đem cả Chi-đoàn mình thầu đoạt chiến thắng rực-rỡ, tung-hoành cho phi-chỉ tang bồng, thay vì luôn luôn giam hãm mình trong sự hạn chế lưu-động với đoàn bộ-binh tưng thiết, để một khi bị những « võ » ngõ-ngang, có đủ lý-do để phân-bua với cấp trên, dùng nó làm cây dù che những sự khiên-trách nặng-nề. Trong một canh bạc, phải biết lúc nào thế bài gần tới mà đánh lớn.

Sự kiện đưa đến thiệt-hại cho đoàn quân trú đóng trên các đỉnh đồi ban đêm bị pháo kích và có đôi chút thiệt hại, lý do không phải vì địch bắn tài tình mà vì các đơn-vị trưởng cấp dưới — tôi muốn nói đến Đại-Đội trưởng Trung-đội trưởng — không chịu cứng rắn bắt Binh sĩ ăn tập thể, tổ-chức cho họ có thức ăn đồng nhất và như vậy chỉ mất một số hỏa đầu quân lo thực-phẩm cho toàn đơn-vị, còn tất cả để thì giờ vào công cuộc bố phòng, đào xới, chôn dấu. Đành rằng tính tự-do phóng túng của mỗi người Việt Nam hay chuộng những thức ăn lắm-cảm của sở-thích riêng mình cho nên luôn mơ ước đến hai chữ tự-túc : tự-túc ăn uống, tự-túc nấu nướng, tự-túc sinh-hoạt, tự-túc giải-trí. Nguyên nhân phần lớn thiệt hại của các đơn-vị và đoàn xe

nhiên liệu trong đêm 23 rạng 24-10-65 tại đồi 210 là do đó.

Ở giai-đoạn III còn có cuộc hành-quân phối-hợp giữa Việt và Mỹ: đó là phương thức mới nhất từ hồi thế-chiến thứ hai đến nay chưa có quốc-gia nào, chưa có mặt trận nào áp-dụng, kể cả mặt trận Liên Hiệp Quốc ở Triều-Tiên vào hồi năm 1950-53. Điểm chính trong cuộc hành quân phối hợp là:

- Tinh báo, quan niệm và yểm trợ chung.
- Kết quả chung
- Kế-hoạch riêng
- Chỉ-huy riêng
- Điều động riêng
- Diễn tiến riêng
- Trừ-bị riêng

Sự kiện này đã đem đến nhiều kết-quả, nhất là ở một nước mà tâm-lý phức-tạp và tự ái tràn trề như nước Đại-Cồ-Việt chúng ta. Tôi còn thấy tinh thần đua tranh thực-sự giữa hai quân-lực, giữa hai khu-vực, giữa hai đơn-vị.

Tôi cũng muốn nhân dịp này, với tất cả lòng chân thành mong muốn sự hiểu biết rộng rãi của toàn thể chiến hữu và quốc dân đồng bào, nêu lên đây tình đoàn kết Kinh-Thượng một nhà. Đoàn kết mà không nói, giúp đỡ trong im lặng, đồng lao cộng-tác trong sự thông-cảm thành thực, không vụ-lợi, không ác-ý, không hiềm-học như dưới thời Ngô triều tàn bạo. Tôi mở đầu ngoặc ở đây để phân nân cái tình-trạng Kinh-Thượng khó-khăn vừa qua là vì Diệm-Nhu đã thiển-cận đi từ sự

mắt lòng này đến sự mắt lòng khác, đi từ khuyết điểm này đến khuyết điểm kia, khiến cho đến cuối năm 1964, sự tin-tưởng vào tinh thần thiện giữa các bộ lạc Thượng và người Kinh không còn nữa: chứng cứ là những biến cố đẫm máu và man rợ đã xảy ra ở Buôn SarPa và Buôn EaNao mà ông Nguyễn-Khánh đã hùng hổ mà vụng dại, ôm đồm mà thiển cận, thiếu mạnh dạn và lý tưởng không giải quyết được gì cả, hay trái lại còn làm cho trầm-trọng thêm.

Tôi muốn nói lên đây nỗi bất mãn của người dân Cao Nguyên, đã bao năm trời bị họ Ngô vì ham mê «chơi chữ» nên cứ lần khăn cứng đầu, cứng cổ, khờ-khạo thay-đổi các tên tỉnh lý, quận lý độc đáo của mạn ngược, để lại một hận lòng sâu đậm trong tâm-trí các Bộ lạc. Vì sao mà Blao thành Bảo-Lộc, Banmêthuột thành Bàn-mai-Thư, Dran thành Đơn Dương, Plei-Krel thành Lệ Thanh, Plei-Kleng thành Lệ-Chi, Liên-Khang thành Liên-Khương? Nếu có ai đề nghị họ Ngô mua của trứng cúng để đổi tên tục thành ra FERNANDO SILVA hay MOHAMMED KASAVUBU thì họ Ngô sẽ trả lời sao và có thể giải thích được chăng cái lợi họ FERNANDO và MOHAMMED hơn họ Ngô ở chỗ nào và vì sao?

Ai cũng biết rằng chín phần mười binh sĩ trại Plei-Me là người Thượng. Ai cũng biết toàn thể chiến-đoàn tiếp viện PleiMe là người Việt, Vậy mà vì lẽ gì, trong đêm tối, cả Bộ Tham-Mưu và đoàn chiến binh đều dốc một lòng giải nguy cho trại PleiMe? Còn có gì để nói lên mối tình thâm-thiết Kinh-Thượng một cách đẹp đẽ hơn, đầm ấm hơn, ý nghĩa hơn?

Từ trước đến nay tuy nói cùng chung một Tờ-quốc Việt Nam mà người Pháp cũng như người Kinh dưới thời Ngô triều phong-kiến đã có sẵn những thành-kiến, chỉ biết nói suông mà không chứng tỏ, chỉ biết khai thác mà không nuôi dưỡng, thành ra khẩu hiệu KINH-THƯỢNG MỘT NHÀ trở nên mai mỉa và hài hước.

Trần PleiMe là bằng chứng hiển nhiên, đầu tiên chứng tỏ sự kiện người Việt dốc lòng thực sự, dù phải tốn bao nhiêu xương máu để giúp đỡ người Thượng trong cơn nguy nan ; và tinh chiến hữu thắm thiết Kinh Thượng không phân-biệt, không giới-hạn, không lèo-loẹt như dưới thời thực dân Pháp hay thời Ngô-triều, Trần-thị.

PleiMe lại còn có tính cách chính trị và nhân-chủng đặc-biệt mà nếu ai quan tâm đến Cao-nguyên sẽ nhận thấy ngay vì sao PleiMe đi nhiều vào lịch-sử cận-đại. Tôi không chỉ nói đến lịch-sử quân sự, tôi muốn nói đến cả lịch sử chính sách hòa đồng của Tờ-Quốc Việt Nam bất khả phân.

Cũng nhân đây mà phân bua luôn đến nội khó khăn trong năm 1965 vừa qua về chính sách đối với đồng bào Thượng. Cuộc sống chật-vật của họ, nhiều bất-công xã-hội tại các Buôn ấp và nhất là cuộc sang đoạt đất đai người Thượng một cách trắng trợn dưới chiêu bài dinh-diền độc ác của Nhu Diệm : dinh điền dọc theo biên giới, dinh điền ở những miền hoang vu thiếu phương tiện tự vệ, thiếu hợp quần mưu sinh tập thể. Cái gây đồ của Diệm trong chính sách Thượng là ở đó.

Tôi chưa muốn nói đến trong ba năm 1964, 1965, 1966 chính các dinh điền đó đã bị Việt-Cộng chiếm đoạt, tiếp tục khai thác và là nguồn tiếp tế hữu hiệu cho các binh đoàn của chúng : tiếp tế về lương thực, về cây trái và có thể về tin tức nữa. Cho nên sau một thời gian dùng bạo lực cầm tù Y-Bham, Paul-Nur và các lãnh tụ chống đối khác, Diệm không gây được một tiếng vang nào trên Cao-Nguyên, không có một giải pháp, một đường lối cho Cao Nguyên. Nói một cách khác, Diệm không cầm được Cao Nguyên, không hướng dẫn được Cao Nguyên, mặc dù Diệm tọa ngự tại Ban-mê-Thuột, xưng hùng tại Đalat, tung hoành tại Blao, nhưng đối với các bộ lạc Thượng, Diệm là kẻ chiếm đoạt vương quyền trắng trợn của Cựu hoàng Bảo Đại.

Tuy họ Ngô không thay được cựu hoàng và chưa bao giờ Diệm là vị Tù-trưởng tôn-kính đầy thế lực, không phải vì Diệm thiếu những bộ hạ tai quái, hùng hổ mà chính là vì cái phong độ Diệm không phải là phong độ của một người lãnh-tụ miền Thượng, mặc dù Diệm rất chịu khó uống rượu cần, rất chịu khó cõng giày đặt chân trên lười tầm sét để các thiếu nữ Thượng xum-xoe làm lễ rửa chân trong những ngày lễ tế thần YANG.

Nếu Cựu hoàng Bảo-Đại đã chẳng làm gì cho Cao-nguyên và nếu Diệm đã « hổ » ở tại đồng bằng thì trên Cao-nguyên, Diệm đi từ thất bại này đến thất bại khác và khi Diệm sụp đổ, Cao-nguyên đã như thờ ơ với chín năm Ngô triều. Diệm lại còn « xuẩn » ở chỗ đổ mặt tía tai la lối om sòm bắt các dân Thượng

mặc quần áo : khăn đen áo dài cho các Tu-trưởng, quần lượt áo là cho các phụ nữ Thượng vì muốn đem cái gọi là văn-minh giả tạo reo-rắc cho các bộ-lạc ngây-thơ, hồn-nhiên, trong-sạch của núi rừng. Làm sao mà có thể làm lẫn hơn khi nghĩ rằng quần áo che dấu được lỗi-lầm, lấp-khuất được tội ác. Tôi nghĩ trái lại. Chính vì văn-minh hời-hợt của chúng ta và của thế-giới Tây-phương, áo lượt quần là mà nhiều thêm khát về xác thịt đã đưa đường dẫn lối đến bao nhiêu hành động xâm phạm thuần phong mỹ tục. Trên Cao-nguyên, với tư-cách quan-sát viên và nghiên-cứu tập-quán, tôi chưa thấy, chưa nghe được một cuộc hiếp dâm nào giữa các bộ-lạc, trong khi ở đồng bằng dư dả quần áo thì sự việc đó đáng lo ngại.

Chính PleiMe cũng giúp hãm bớt ít nhiều sự xúi dục của thực dân và Cộng-Sản với nhóm phản loạn Fulro phá rối Quốc-gia Việt-Nam. Vì vậy sau PleiMe, chính Fulro, chính các nhóm phản loạn bên kia biên-giới đã kết-hợp với Việt-Cộng để phá rối ta tại Bu-Prang, tại Nhon-Co, tại Gia-Nghĩa, dọc theo biên giới đìu hiu xa vắng.

Tôi sẽ không nói thái quá nếu bảo rằng chính thắng lợi PleiMe đã cắt đứt hứng thú của nhóm phản loạn Thượng ly khai hăm-hở làm cho máu người Kinh chảy lan-tràn như đã chảy ở Phú-Thiện thuộc tỉnh Phú-Bồn và ở Quảng-Đức cuối năm 1965.

Cái ý-nghĩ hòa dịu trở về trong cộng-đồng Quốc-Gia Việt Nam của phái -đoàn 14 người đại diện cho nhóm ly-khai Thượng quá khích đã long-trọng cam

kết trở về hợp tác với Chính-phủ và Tòa Đại-biểu Cao-nguyên tại Trung-tâm Huấn-luyện Thượng ở Pleiku chiều ngày 21-6-1966 phải chăng là vì tiếng nhạc quân hành rộn-rã đã chen lẫn với khúc khải-hoàn ca còn vang dội qua núi rừng trùng trùng điệp điệp vùng PleiMe . . . . .

Thế-giới ngày nay biết đến PleiMe nhiều hơn biết đến Cao-nguyên. Người ta nói đến PleiMe nhiều hơn Đalat hay Pleiku và do đó các bài học PleiMe viết với máu xương trên non 500 chiến-sĩ Việt cũng như Đồng-Minh đã giúp đề nói lên cái quan niệm mới về Cao-nguyên, một chính-sách mới của xứ **gió lạnh mưa mùa**, mà mỗi cán bộ phục vụ ở đó phải sống trong cô đơn, lạnh lùng, hoang vắng.

Địch không bao giờ quên PleiMe cho nên địch không bao giờ tha thứ PleiMe cả. Một ngày nào đó PleiMe sẽ trở lại là một bãi chiến trường để Cộng-Sản vót-vát chút « **danh-dự duy-vật** » bởi vì ai nói đến PleiMe là nói đến Chư-Pong, đến biên-giới Cao-Miền, đến ngay cả Cao-Miền, nguồn tiếp-tế vô tận về thóc gạo, về thuốc men và về sự gian-trá.

Sự đột nhập của các đơn vị Bắc Việt mới : Trung đoàn 88, Trung đoàn 24, Trung đoàn 66, Sư-đoàn 321, Sư-đoàn 308, trong năm 1966, tiếp tục gây nguy khốn cho Pleiku và Kontum, tiếp tục sự lấn kùn của Bắc Việt tỏ rõ nước cờ bí của Giáp với Đồng với, Minh. Sách lược xâm lăng dựa vào điểm tựa Cao-Miền có thể đưa Cao-Miền vào vòng chiến trong một tương lai gần đây. Bởi vì còn gì phi lý cho bằng nước của ông Hoàng chùa Tháp ngang nhiên thành một chư hầu Cộng Sản, sẵn

sàng chịu mệnh lệnh Cộng sản, sẵn sàng phản bội, sẵn sàng lừa gạt Thế giới Tự Do.

Sân bay Bù-Kheo ở phía Tây Quốc-Lộ 19, cách biên giới Miền Việt không bao xa, cũng giữ một vai trò quan trọng trong trận chiến PleiMe. Chính sân bay này đã tiếp nhận một số cán-bộ cao cấp VC đến đôn đốc trận chiến. Vì vậy ta có thể nói rằng Bù-Kheo đã tượng trưng cho sự đối trá, sự gian lận, sự lật lờng của Cao miên, của một quốc-gia tự xưng là Trung-lập mà ngang-nhiên trở thành đối lập. Các hành lang thiên nhiên mà Tướng Delange đã bao lần nhắc nhở đến vào năm 1954 sẽ không hiệu nghiệm nếu không có xứ chùa Tháp, nếu không có gạo Biền-Hồ, nếu không có sự che đậy giả tạo của các cố vấn Trung-Cộng được ở đầy đủ tiện nghi quanh thành phố Nam-Vang, nếu không có liên lạc hoàn bị điện thoại, điện tín mật thiết giữa Nam-Vang và Hà-Nội.

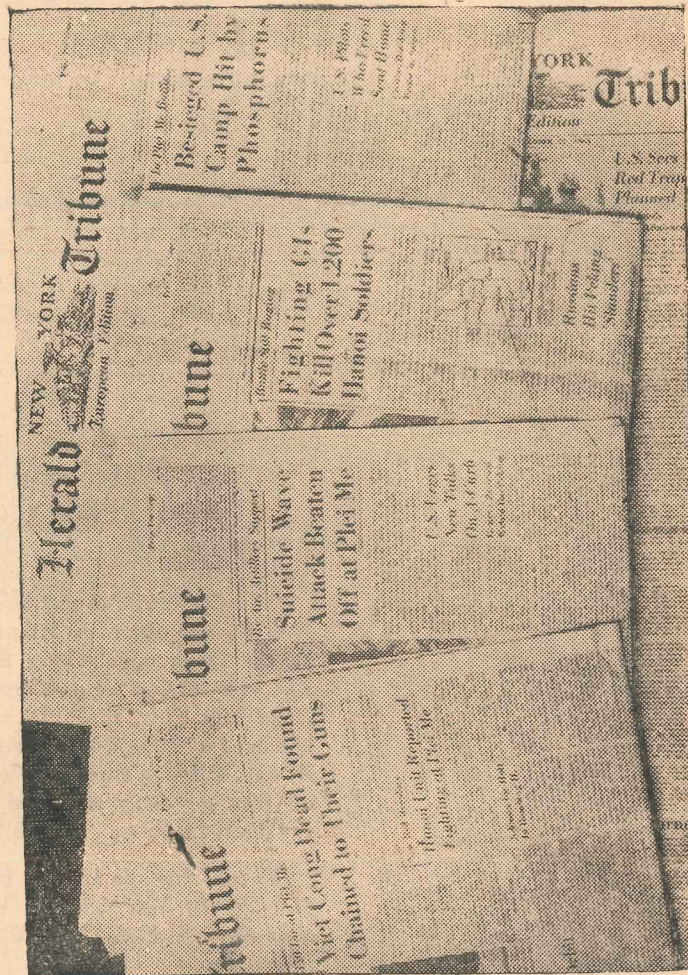
Danh-từ PLEIME rất quen thuộc với người ngoại-quốc. Họ đọc chữ PleiMe theo đúng âm-thoại « Play-Me » « Plây-Mi » khiến thành một địa danh vừa kỳ lạ, vừa dễ nhớ, đi sâu vào tâm khảm của mọi tầng lớp nhân-dân, nhất là các ký-giả và sử-gia. « Chơi tôi », quả thật Việt-Cộng cũng đã dám chơi chúng ta. Chiến lược VC năm 1966 có chút thay đổi phải chăng đó là vì các đơn vị đã « chịu chơi » hết mình quanh đồi núi PleiMe và giữa thung-lũng Chu-Pong vậy.

PleiKu Mùa Mưa 1966

PHỤ-LỤC A

Báo chí ngoại quốc
và Trận chiến PleiMe

Nhật Báo NEW YORK HERALD
 TRIBUNE và trận chiến PLEIME

Tạp chí US News and
World Report ngày
15-11-1965

« ... Các giới chức quân sự
Hoa Kỳ xác nhận có lối nằm
Trung Đoàn của Cộng Sản
Bắc Việt tại Cao Nguyên Trung
Phần Việt Nam, quân số vào
khoảng 12.000 người ... Trong
số này, 2 Trung Đoàn đã tham
dự trận tấn công trại PleiMe
vào hạ tuần tháng 10-1965 ».

Tấm ảnh chụp các binh sĩ Biệt
Kích Dù Việt Nam đang tiến qua
vòng vây của Việt Cộng để tới!
tăng cường cho trại Plei-me.

MARCH OF THE

FRONT PAGE OF THE WEEKS

BIGGER WAR AHEAD IN VIETNAM?

SAIGON—The U.S. military command in South Vietnam now is confirming what some unofficial observers long have suspected. Communist North Vietnam has thrown strong new forces into the war.

One result is that the U.S. military strength in Vietnam—now about 150,000 troops—soon may be increased substantially.

American military authorities have confirmed that soldiers from five North Vietnamese regiments have been admitted in the central highlands of South Vietnam. Their strength is officially estimated at about 7,500 men, but small-

ders of Laos and Cambodia. At least one of the regiments, and possibly two, were said to have been involved in the week-long Communist attack late in October on Plei Me, where some U.S. Special Forces are based.

Official disclosure of the North Vietnamese build-up came after Viet Cong guerrillas began striking in greater strength than at any other time this year. A U.S. spokesman noted that the Viet Cong launched three battalion-size attacks and one of regimental strength in recent weeks.

"Green" troops? As the pace of war stepped up, so did the number of troops

U.S. Marines. Mrs. Dukey Chapelle, 47, a reporter-photographer on assignment for The National Observer, died in a helicopter taking her to a field hospital.

(Big changes in Vietnam, page 41.)

COMING: MORE FEDERAL HELP ON BIRTH CONTROL

WASHINGTON—Now it looks as though the Federal Government will enter the birth-control field in a big way.

That is what one group of top health reports, sociologists and economists proposed at a wide-ranging White House Conference on Health on November 3 and 4. The family-planning group—made of 18 panels—named up its findings this way:

"There is wide general agreement that the time has come in this country to take definitive steps to make family planning [birth control] services a part of routine medical practice and readily available to those who desire it, particularly those who have previously been unable to secure either information or service."

Dr. Leslie Coyle, Jr., of the University of Michigan, said that some Federal help now is given through health grants to mothers and infants, but "Federal assistance has been strikingly absent."

Dr. Alan P. Guttmacher, president of the Planned Parenthood Federation, proposed Federal grants totaling \$1 million a year to furnish birth-control information and contraceptives to poor women who need them.

"Plans experts warned that their proposal to be a breakthrough in family planning techniques in the U.S. 'These kids don't feel guilty,' said Dr. Philip L. Fern of Syracuse, N.Y."

Key proposals. One of the Government came these proposals:

- All parts of government should take leadership in cooperation with private groups to establish and maintain family-planning services, with no coercion and full freedom of choice of methods to be used in regulation programs.

- Birth-control advice and supplies should be made available to women who want them after February 1, 1967.

- Birth-control service should be a part of all group health plans.

- Family-planning advice should be given in hospital outpatients.

- Information on birth control should be made available to all women who want it, without charge.

- More of the nation's health resources should be devoted to family planning.

South Vietnamese Rangers place a Communist siege of Plei Me, North Vietnamese Army strength is said to have been increased to five regiments in South Vietnam.

of soldiers set the number's scale by 10,000.

Communist Viet Cong strength recently had been estimated at 100,000 troops based on 100,000 supplies.

In Washington, Secretary of State Dean Rusk said on November 11 that heavy military aid to South Vietnam and continued recruiting of new fighters in the South continue.

The war against the Communists has been progressing well. In fact, the seven battalions still held at

approximate of fresh North Vietnamese Army units is said to have been freed and handed over to the U.S. Army.

Some officials believed the Communists had the first regimental-sized health units. All were placed on the west coast of the country near the sea

and at a distance of one of "green" troops.

North Vietnamese troops on November 10 that a combined artillery shell fired by American soldiers killed seven Viet Cong and wounded seven others. All but one of the casualties were women and children. The incident was blamed on a single error of judgment.

In a meeting on October 30, American leaders reportedly discussed by 17 South Vietnamese officers, full-fledged action. Defense is possible and would

be called on October 27, an artillery shell fired by South Korean troops killed six men of the U.S. 101st Airborne Division and wounded three.

The November 4, an American news agency said after being wounded by a Communist trap while on a patrol with

Tạp chí US News and
World Report
ngày 22-11-65.

Tấm ảnh chụp cảnh phi cơ
oanh kích các vị trí Việt
Cộng chung quanh trại
PLEIME.

U. S. News & World Report

[continued from
preceding page]

JET-SEAT VIEW OF AIR STRIKE

week. Most missions are also slow. When you get into it, it's a lot of fun.

Pete says they never fly tight formations. They go in pairs. World War II style. As they rack after bombs, he says: "When a SAM missile hit an F-105 up North it damaged the three B-52s nearest it."

1:30 p.m. Ground chatter on radio. Communist jamming ineffective. We seem to blast through clouds. It's like being surprised by sudden 35-mph wind effect on stomach when we dip, circle sharply, do a barrel roll.

1:40 p.m. Turning southeast. Up, down, and around. Stomach doing all sorts of new tricks. Slightly black out.

1:50 p.m. Circling outside of Plei Me area. See troop-carrying "Chaukat" helicopter below. Yellow brown smoke some 42 miles distant. It's Plei Me. Trees around Plei Me covered by little white spots. These are photos of burned-out houses dropped at night.

1:53 p.m. Given target in forward air controller in line plane below. He drops smoke bomb on suspected Viet Cong mortar position right outside besieged camp.

Circle over Viet Cong position. They left in stomach-aching parabolic sweep to behind. Three other F-105's 4 miles to black out in one pull out. Bombs make brown puffs. Repeat the same run again. Can't see south-

side. No. Pete says they hardly ever do until we're hot. Sharp parabolic. Coming in again, bombs silver flashes show where our 20-mm cannon fire is splashing the soil and support.

1 p.m. Level off. Back southeast. Head for Saigon. F-105 wobbly. No words. Pete says we experienced low or sh. G-force—gravitational pull—during attack run.

2:03 p.m. Pete gives me controls. It's the Super Sabre for five minutes. Surprisingly sensitive response. Handles better than a go-cart.

2:05 p.m. Bombs wobble as to stay above 4,700 feet in 1000 feet. How over. Another visit to white ceiling.

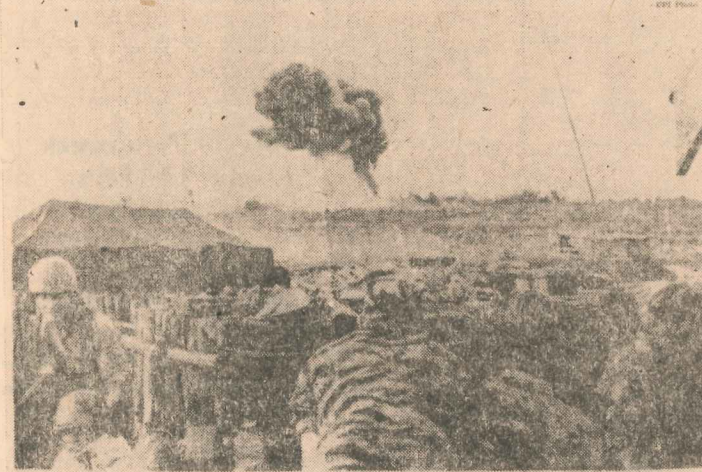
2:13 p.m. Approach Saigon. Aircraft from Tonkin Gulf so unexpected they look like swarms of mosquitoes. Drive. Baps. Pete makes month landing.

2:16 p.m. Waved into landing revetment. Engine off. Landing. Fuel lightbeaded.

2:53 p.m. Debriefing conducted by intelligence lieutenant. Bluffs talk in monotone. You catch the flow.

"Plei Me... Viet Cong mortar position... Outside the compound... 200 yards... Heavy smoke from camp trailing across hills for several miles... Used 1,200 rounds of 20 mm... Twelve 500-pound bombs... Had two gun jams... Couldn't stick around longer... Lack of fuel..."

Route of Plei Me. Smoke is from bomb blasting Viet Cong position close to the besieged camp. U. S. Air Force, flying nearly 400 sorties, kept the Reds at bay until an armored column fought its way through from Plei Me to break the week-long siege.

Tạp chí Newsweek
ngày 29-11-65.

Đại Tướng
William C. Westmoreland
tuyên dương: « Chiến thắng
tại thung lũng IA DRANG
là một chiến thắng không tiền
khảo hậu ».

Newsweek

Red Badge of Courage: Three wounded GIs, part of a First Cavalry division unit hit by Communist mortar troops last week, help each other to safety.

Fury at Ia Drang: Now the Regulars

In its latest week to date, the fighting in Vietnam reached a pitch of vicious intensity that U.S. troops had not experienced since Korea, during other hours of war. Communist troops attacked captured South Vietnamese soldiers in stinks. Wounded U.S. troops were shot down. Their comrades, including South Vietnamese prisoners of war, were killed. The bitterest battle was in the shell-scarred Ia Drang Valley, near the Cambodian border, where U.S. forces reported that they killed perhaps 1,000 Communists during the week's campaign (page 14). In the same area, a battalion of the U.S. First Cavalry Division (Airmobile) was ambushed, and one company virtually annihilated. Total estimated U.S. killed in the Ia Drang fighting: 175.

In Saigon, Gen. William C. Westmoreland announced that Ia Drang is "an unprecedented victory." U.S. casualties were "heavier than in any previous campaign," he said, "but small by comparison with the enemy's."

For the first time, the war in Vietnam produced something that not even the U.S. newspapers, which since Korea have been a part of G.I.'s in battle and at home, had ever seen. It was the week of November 14-18, 1965, when the U.S. forces met heavy South Vietnamese units in the Ia Drang valley. The U.S. forces were the 1st Cavalry Division and the 22nd Airborne Division. The South Vietnamese were the 3rd Airborne Division. The U.S. forces were the 1st Cavalry Division and the 22nd Airborne Division. The South Vietnamese were the 3rd Airborne Division. The U.S. forces were the 1st Cavalry Division and the 22nd Airborne Division. The South Vietnamese were the 3rd Airborne Division.

November 29, 1965

Hanoi and Hanoi, U.S. forces were running into concentrations of risk and possible defeat. In other words, they were set up by the Russians around the Yalu River power station in Korea twelve years ago.

But despite these striking similarities, it was probably no coincidence that the war in Vietnam had become a 141-mile Asian war, though it seems to be moving out on it. For one thing, the South Vietnamese are predicting for weeks that a major Communist tactical and strategic ambush, or pitched battle, that would send U.S. combat units reeling spectacularly open to air attack, the Communists clearly hope to bring an end to the U.S. air operations on terms favorable to them. For another, there is as yet no solid indication that Communist China is fully prepared to take the step that would automatically conclude the Vietnam war by Khrushchev's and Khrushchev's own troops.

A Troop Step-up: Yet even when these possibilities are considered, it is still clear that the war in Vietnam is growing steadily larger, and that having an operational division by Hanoi and Peking is a desirable to keep tight control. There seems little doubt that the U.S. will again have to step up its troop commitments there, possibly to as high as 250,000 by next spring or later. At the beginning of 1965, there were only 21,000 troops in Vietnam. So far, the specter of another Korea has failed to shake Washington's deter-

minations to hold on until the enemy decides to quit or come to terms. Last week, for instance, a Long Binh message to Hanoi stated the fact that 1,000 American soldiers had been killed in the Ia Drang valley. The U.S. had reported an act of negotiation from Hanoi as long ago as early summer 1964 (page 14). Though the news was an old one that had been widely known at home, and the offer from Hanoi was hardly very surprising, the news it raised the issue of whether the fact that U.S. troops for a Vietnam settlement have hardened exactly in the intensity of the fighting has become so.

"What has happened," reported Newsweek, "has been unprecedented. It would be hard to find a parallel in the history of the Vietnam war." The U.S. administration is still willing to work out a negotiated settlement. It will no longer accept such a settlement that would bring the war to a close by leaving them to fight with the big cities not down. The war in Vietnam is still a war. The U.S. will continue to fight until the enemy decides to quit or come to terms. Last week, for instance, a Long Binh message to Hanoi stated the fact that 1,000 American soldiers had been killed in the Ia Drang valley. The U.S. had reported an act of negotiation from Hanoi as long ago as early summer 1964 (page 14). Though the news was an old one that had been widely known at home, and the offer from Hanoi was hardly very surprising, the news it raised the issue of whether the fact that U.S. troops for a Vietnam settlement have hardened exactly in the intensity of the fighting has become so.

Tạp chí Newsweek
ngày 29-11-65

«... Khi trận đánh tại
thung lũng IA DRANG
chấm dứt, 175 binh sĩ
Hoa Kỳ đã hy sinh nhưng
hơn 1500 binh sĩ Việt
Cộng đã bỏ xác tại trận.»

mountain strongholds in the hills. The two battalions were given orders to kill by separate routes of march, and as soon as they pushed through knee-high grass and seemingly peaceful meadows, the entire company and the battalion command element ran into a North Viet ambush.

"They were sitting up in the trees just spraying down with machine guns," Maj. Frank Henry, the executive officer of the battalion, recalled later. "Small elements, other North Vietnamese on the ground set up a devastating cross fire with mortars, rocket launchers and automatic weapons. It was coming from everywhere—the ground, the trees," said Staff Sgt. Miguel Soto. "Suddenly, my crewmate next to me was getting hit and dying. Then, the North Vietnamese in fact, holding hand grenades and screaming in English, 'Go! Go! Go! Go! Go! Go! Go!'"

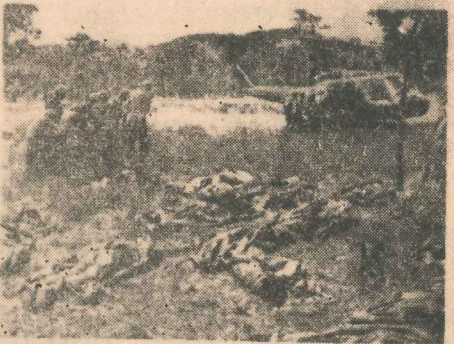
Sgt. C. J. said our wounded number 175. We started back at dawn, though. We had the hospital. Come on in. We're waiting for you."

Just before the action, he had heard fighting that followed. U.S. Air Force Navy and Marine aircraft, swarmed in low over the valley, at times and along the approaches with cannon fire bombs and rockets. With the fighting at such close quarters, some of the hand-me-downs landed under the Americans. But the planes took a terrible toll of the North Vietnamese, who finally broke off the assault and withdrew into the hills. The Americans also took losses and through the heat and twisting night that followed, as they lighted up the U.S. and North Vietnamese troops poured into the area. The French Marine division, the 1st Marine Division, was also coming from somewhere out in the dark. "Shut me about and Don't let them get me!"

Shortly after dawn, the survivors from battle and a sleeping night, the air was shrouded in mist. The air was thick with the smell of blood and sweat as the battle raged on. The air was thick with the smell of blood and sweat as the battle raged on. The air was thick with the smell of blood and sweat as the battle raged on.

To the Americans who captured last week's bodies starting in the Ia Drang Valley, one thing was painfully clear: the captured North Vietnamese regiments were a lot tougher than the Viet Cong guerrillas that GIs had been used to fighting in earlier years. These weren't the patient boys who run when they see you coming. They refused to fight. "These guys didn't fight," said one GI. "Just have money. North Vietnamese boys, in fact, were the South Vietnam

crowd over the death, and in the bit of the Americans still alive. "It's hard to take," he said. "I'm not a Negro and they going down at the same. And one of the soldiers with a Spanish accent called out to me in Spanish. 'Come tell me when we going to head home?' For the men of the First Air Cavalry, it had been a week both brutal and glory-filled. When it was over, 175 of America's best fighting men lay dead, but so did perhaps 1,500 of the enemy's rank troops. By the odd calculations of war, this is an excellent satisfactory kill ratio. But there are more more Viet names. Communists, Northern and Southern to fill the shoes of those who died at Ia Drang and, back in

Ia Drang Valley. They fought all the way and didn't give an inch.

There is another bearing such losses. There will be many more bloody battles ahead for the U.S. "I don't like to see my people getting killed," said Cpl. Thomas Brown, brigade commander in charge of all the First Air Cavalry in the area. "But this, in addition, is a real business."

The Advance Party?

To the Americans who captured last week's bodies starting in the Ia Drang Valley, one thing was painfully clear: the captured North Vietnamese regiments were a lot tougher than the Viet Cong guerrillas that GIs had been used to fighting in earlier years. These weren't the patient boys who run when they see you coming. They refused to fight. "These guys didn't fight," said one GI. "Just have money. North Vietnamese boys, in fact, were the South Vietnam

THE WAR IN VIETNAM

has been a mystery for some time now, mainly because PAVN military officers make another and go into combat under a third. We simply haven't been able to connect all the conflicting designations," one U.S. intelligence specialist admitted.

Nevertheless, the American experts who plot the endless game have managed to piece together some solid reports and come up with some kind of picture on the extent of North Vietnamese military forces. These PAVN regiments, the 1st, 2nd and 10th, all belonging to the 32nd Division, have been operating south of the 17th parallel, mostly in the central highlands, for some time

now. Recently, two new regiments, the 3rd and the 25th, were reported operating independently in the same general area. These five regiments bring the total number of North Vietnamese units now known to be in South Vietnam to between 7,500 and 8,000 troops, an unimpressive number for the figure as high as 20,000. And according to an early intelligence report, the rest of PAVN military units in the South have now reached 1,500 men—roughly one regiment's worth.

The soldiers trickle down the 60 miles to the Black Trail which is generally a network of paths that wind through the hills and mountains. They usually travel in small groups from way stations to way stations and they reach their destinations in South Vietnam. They have had the with other small groups to form integrated fighting units. The whole trip from training camp to the

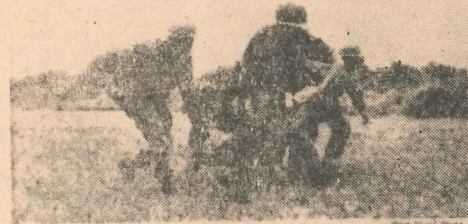
Tạp chí US News
and World Report
ngày 29-11-65

«... Trận giao tranh tại
thung lũng IA DRANG,
gần biên giới Miên Việt :
Trận đánh khốc liệt nhất »

NOW IT'S A MAJOR WAR IN VIETNAM

Latest casualty lists tell the story: It's no longer just a brush-fire war for U. S. troops. Now that Ho Chi Minh has decided to slug it out, war has become an open, major showdown between G.I.'s and some of the best of North Vietnam's Regular Army. Outlook, unless something gives, is for even bigger and costlier conflict.

Wounded American soldiers are rushed to a queue.

SCENE of the war's fiercest battle in Ia Drang Valley, near Cambodian border.

thousands more U. S. troops would be needed to meet the danger. U. S. troop strength, now at 160,000, is being increased to 200,000 by the end of this year and to 250,000 by the next spring. Preparations are already being made for up to 400,000 Americans by late next year, if they are needed. For its part, the U. S. is getting ready for a tough fight, if that is what the Hanoi regime is seeking.

For the North Vietnamese, a third of decisions is pressing in.

Ho's choices. As seen by intelligence experts here, Ho Chi Minh has three choices: (1) He can decide his forces are not worth the price and just take away; (2) he can try to maintain the present level of fighting in hopes of exhausting the U. S. with the job; (3) he can make a desperate, all-out effort to bring South Vietnam with great masses of men.

Authorities here insist that Ho has at least postponed any idea of ending the war. That is clearly indicated by actions of the past few weeks.

Instead, Ho has evaded all the old and abortive schemes to end the war and North Vietnamese to stand in battle.

At Ia Drang and at Plei Me before that, Ho threw company after company (continued on next page)

SAIGON

North Vietnamese and Viet Cong troops were engaged at Ia Drang. It was a pitched battle between U. S. soldiers of the First Cavalry Division (Armored) and regular troops of the North Vietnamese Army.

Heavy Red losses. North Vietnamese losses at Ia Drang were extremely heavy—perhaps 1,200 dead. That came on top of 1,000 North Vietnamese killed in a related battle at nearby Plei Me.

With single pitched battles now taking a thousand lives at a time, war is no longer being described here as passive. And questions of immediate importance are being raised.

How big is North Vietnam going to make this war? Has Ho Chi Minh decided to commit further major elements of his 300,000-man Army to the South to confront the Americans? Are there

ROLAN AP...
MAJORITY...

Tạp chí US News and World Report ngày 29-11-65

«... Từ ngày 19-10-65,
ngày Việt Cộng khởi sự
tấn công Pleime 3542
quân Cộng Sản đã bỏ xác.

NOW, A MAJOR WAR IN VIETNAM

(Continued from preceding page)

against U.S. troops. The green-uniformed North Vietnamese charged in waves like the Red Chinese in the Korean War. All but the 191st North Vietnamese regiment was all but annihilated. He sent in another—the 66th Hanoi regiment, in South Vietnam only 13 days. It too was badly checked up.

But the Reds did not quit. Two battalions of the First Cavalry were themselves badly mauled. The American force of 1,200 men was forced to call in B-52 bombers of the Strategic Air Command to attack its help drive back. Reds attacking from strongholds in the Chu Pong Mountains overlooking the La Drang River. When fighting was broken off, it frequently was the Americans who pulled back.

Yet U.S. strategy was sound. Despite heavy losses, some American troops to try to break the backbone of Red "main line" forces while South Vietnamese soldiers were and try to control the country's 17,000 villages.

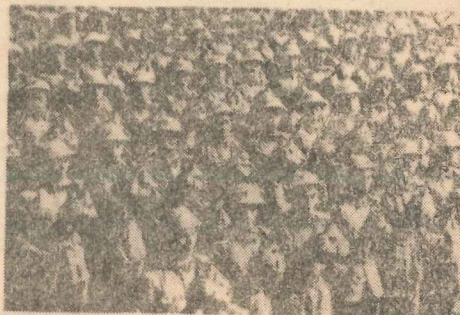
There is both evidence that Ho has made up his mind at least to stay, not to lead to the American soil.

Earlier North Vietnamese Regular Army battalions, backed by supply-bearing forces, are moving through the Laotian provinces and North Vietnam Cambodia into Khamme and Phou Phou, two of South Vietnam's four elements of three North Vietnamese divisions of trucks on highways.

Most "politique" on tape. The Communists are withdrawing from the North in both shattered and disorganized. U.S. reconnaissance planes carrying electronic detection equipment able to sense and record heat from electronic traffic on the ground.

Infantry divisions, driven down the chains, pick up ammunition from the ground and "bait" on tape detection of a link in a telephone line. In fact, they are using electronic wire, egg traps, sharpshooters, snipers, dog tracks, gas masks, and other weapons ground that has been reported days ago.

Tapes are analyzed and the Communist units are pinpointed and hit by air or ground forces. In mid-November, the U.S. launched one massive air strike of 254 aircraft in a single night against elements of a new North Vietnamese division moving south through Laos. The attack caught a force of up to 1,000 men, composed of a half were some 20 miles west of Khamme Province. Red

North Vietnamese troops parade in Hanoi, in growing numbers, even of Ho's well-trained Army is moving into South Vietnam to lead fight against Americans.

columns were better. Hanoi's increase in industrial production experts here that the Communists have decided to build up overall Red strength in South Vietnam for beyond their present 200,000 regular and irregular.

Ironically, one of the Communists is accused as relatively thoughtless. The North Vietnamese want desperately to move a smothering victory over the First Cavalry Division in the 1964-65 battle. But in central Vietnam, such a victory, if it occurred, could be a tremendous morale booster to their battered Viet Cong allies in other sectors.

They might encourage "official" demonstrations in the U.S. and give Hanoi an edge if Hanoi moves to peace talks.

New Ho atrocities. More than 70 North Vietnamese prisoners taken and interrogated in the Phou area since late last month have not had interrogations. These prisoners, they have provided a fresh source of news details of Ho Chi Minh's resolution.

Only some North Vietnamese officers and noncommissioned officers who fought against Phou were mentioned. Vietnam are two months in hand. Most of them were less than 25 years old.

These officers are the cream of a North Vietnamese Regular Army whose strength is more put at a half million men, with another half-million reserves attached to local provinces and trained for quick call-up. Ho has recently provided the draftage backed the only force serving from 18 to 26 years in the period 19 to 15 years.

Once in the war from Vietnam, it takes North Vietnamese industrial

three months to fully drive the Lao provinces and Phou. North Vietnamese Cambodia hit, South Vietnam.

Those taken prisoners are found to have virtual hate for the American invaders. But many speak of their South Vietnam's ability to win a war against superior American force.

Prisoners, for example, speak with pride of the devastating effect of U.S. landings of some areas of the North, where people are some faced to work before dawn in other areas. The crop production thought losses are spent in or near, around the area.

Little help from civilians. The Red troops say that, now they arrive in the South, the situation is much worse. In fact, they get even. They help, many South Vietnamese professional soldiers on the staggering effects of being struck by destroyed, unattended, abandoned, abandoned and shipped to U.S. forces.

Official figures from the North indicate that some 100,000 North Vietnamese died against Phou. The total loss is more than 1,742 dead.

The Communists are being a bit in South Vietnam at a rate that could a half times as great as that of Americans and South Vietnamese combined.

Hanoi's decision to keep the pressure on in Vietnam is a costly one. It has turned this into a major ground war—one that could keep getting bigger and costlier for both sides.

Why Vietnam Red? across previous talks, page 10.

U.S. NEWS & WORLD REPORT, Nov. 29, 1965

Tạp chí US News and
World Report
ngày 13-12-65

« Sự có mặt của những người
tuổi trẻ Hoa-Kỳ tại chiến-
trường Miền Nam đã mang
theo những giá trị đặc biệt :
Họ đã trưởng thành và đã biết
sống cho lý-tưởng của đời
sống họ ».

American paratroopers hunting out the enemy.

Report From Vietnam:

FIGHTING GETS TOUGHER— SO DOES AMERICAN GI

U. S. battle record in Vietnam speaks for itself: When chips are down, American youngsters are as good as they come. Almost overnight they've turned into rugged, savvy soldiers, whipping the best of the Reds—a change from early U. S. experiences of past wars. Reason: For GI's at the scene, this war has deep meaning.

SAIGON

Here in Vietnam, the record of the American fighting man is becoming increasingly impressive.

For four months now the fighting has been as bloody and tough as any in America's history. Communist fighting in Tanchar ground close to home, are experienced and well armed.

In this situation, green U. S. soldiers and machine-guns of their youngsters shoot from training bases have moved in and defeated the best the Communists could throw at them.

It wasn't always this way with green U. S. troops. In World War II, jungle conditions and later in Korea, young Americans often suffered bitter defeat before gaining the know-how and confidence to survive and win. In early battles, while some units stood, others broke and ran.

Now here. The battle record is clear-

battles at Chu Lai, Zone D, An Khê, Plei Me, and the I. Quang Valley.

Americans in all those battles have been courageous, aggressive fighters. In the words of one battle-seasoned U. S. officer: "These kids don't panic when ambushed. They don't break when the odds appear overwhelming. They don't run when the situation calls for hand-to-hand fighting. They may not always resist a fight, but they don't quit."

The Red build-up. Now as fighting grows bigger and tougher, all this is of increasing importance.

Under 30, Defense Secretary Robert McNamara returned to Washington for a first-hand inspection trip to Vietnam and announced that the U. S. would be forced to send in still more troops to counter the enemy's build-up. Reports are that present U. S. strength will increase from 165,000 men to 300,000 men by late next year.

The Defense chief found that troops

of the North Vietnamese Army are now pouring in at the rate of 4,300 men a month. That is triple their recent rate.

Intelligence sources estimate that more than 10 North Vietnamese regiments, totaling 15,000 men, are operating in the central highlands of South Vietnam. In addition, they add, the Viet Cong have a force of 80,000 regulars scattered throughout the country. American commanders believe that Hanoi is attempting to mass at least two complete North Vietnamese divisions—the 34th, 30th, 12th, and 325th—in South Vietnam by next March.

That would mean filling out partial divisions already there, and would create a total of 30,000 North Vietnamese in the country.

To blunt this substitution, the South U. S. air strikes on routes through southern Laos are being stepped up.

Reynolds is reporting that a new U. S. commitment of troops is being

Tạp chí US News and
World Report
ngày 13-12-65

«... Bắc Việt đã thất bại, không hiểu rõ được những yếu tố chính về kỹ thuật quân sự, chiến thuật, chiến lược và mục tiêu của Hoa Kỳ. Những công thức về chính trị và quân sự đã được xử dụng để đánh bại quân đội Pháp ngày nay không còn hiệu nghiệm nữa. »

FIGHTING TOUGHER
IN VIETNAM

(Continued from preceding page)

Army divisions will soon be moved to the Keaton area in central Vietnam where the heaviest of Linc, Concho and South Vietnam meet.

Right now, however, it is up to the men of five major U. S. ground units to find and fight the enemy: the First Cavalry Division (Airmobile), the First Infantry Division, the 101st and 173rd Airborne brigades and the Third Marine Force—actually almost two full marine divisions.

There is confidence here that Assent March, reports agreed. It would take them at least six months to catch on to Red tactics and adjust reasonably well to the alien terrain and shifting front.

This determination to find and defeat the Communists is striking to observers. You find that it is a determination that is cultivated only about the individual soldier arrives. Within weeks he builds up an intense loyalty to his buddies, then an attachment to the South Vietnamese. Soon, he takes up their cause with unremitting zeal.

Nowhere in Asia, observers agree, has this happened as fast before. Says one top-ranking U. S. officer: "Considering the position handed the American forces and the political and military conditions at battle, GIs are fighting better and more aggressively here than their fathers and brothers did in earlier wars."

A quick adjustment. When U. S. combat units arrived here shortly last March, reports agreed. It would take them at least six months to catch on to Red tactics and adjust reasonably well to the alien terrain and shifting front.

Yet, combat experience came hard to many. Frequently committed, ground units were shot up badly during their introductory "search and search" operations. With only two brief experiences these same units were started enjoying the role of Communist guerrillas and regulars—and defeated them, usually in areas of the Red's own choosing.

In battle, Communist guerrillas become more. American troops fighting South Vietnamese regulars in the vertical highlands have seen their wounded comrades dragged into the woods by their captors and executed. Clearing up the battlefield, they are attacked by the sight of American bodies—red hand and foot and shot through the head. It is a brutal war, but Americans are showing themselves to be tough.

U. S. soldiers are as tough as it gets. "U. S. soldiers are as tough as it gets," reports one field commander. "And our counterinsurgible units are forcing the Viet Cong to rethink all the old rules."

Biggest frustration for U. S. soldiers is the reluctance of major Communist units to stand and fight. When they die—as in the Ia Drang Valley battle in mid-November—U. S. forces come and bury them. But they never understood the fact that even victories are costly. The U. S. lost 249 killed and 327 wounded at Ia Drang. Confirmed Communist dead was set at more than 2,000.

When Red surrenders, reports have say that the Communists themselves are contributing to American successes through their own errors. As it is explained:

North Vietnam has chosen to repeat the American's with the French soldiers that they defeated a decade ago. They've failed to grasp the essentials of U. S. military technology, tactics, strategy and objectives. The political and military formulas that whipped the French aren't working quite so well now. Most South Vietnamese don't believe that Americans would invade Vietnam and plan to turn it into a colony.

U. S. military tactics are strange to the Communists. Americans expect them to be made the way the French were. They expect to be shot into the air by Communist Red. Americans are right to with their artillery barrages after catching the Red's still crouched in holes.

The American idea is to seek to gather, hold or use cost and make the enemy pay dearly for anything attempted. They had luck in hot pursuit. U. S. units are determined to keep the Red's the soldiers that is said to have seen. Says a ranking U. S. officer: "The

Special Forces team in action. Jeeps, motorcycles and weapons add up to the terrain for American fighting men, give the enemy a major advantage.

American work well with South Vietnamese allies in field, respect them as fighters.

Strap of battle shows an aspect of the infantryman—but the will to win is strong.

Tài-Liệu Việt Cộng

I.— Hoạt động chủ yếu :

- a) Thời kỳ I : Hiệp đồng với quân Cộng-Hòa giải vây PleiMe (24-28-10).
- b) Thời kỳ II : Dùng phân đội nhỏ phối hợp với biệt kích Cộng-Hòa tập kích vào hậu phương gần cửa ta (28/10-11/11/65).
- c) Thời kỳ III : Dùng binh lực tương đối lớn tập kích sâu vào hậu phương ta ở khu vực Chu-Pong và Ia Drang (14/11-19/11/65)

II.— Đặc điểm chiến thuật :

Trong đợt hoạt động ở PleiMe-Ia Drang, Sư 1 Ky-Binh Không-Vận Mỹ đã hành quân trong 2 trường hợp :

— Chi viện quân Cộng-Hòa trong cuộc hành quân giải tỏa PleiMe. Tuy có hiệp đồng với quân Cộng-Hòa về thời gian, địa điểm, có phân chia giới tuyến giữa Mỹ và Cộng-Hòa nhưng lực-lượng Mỹ hoạt động trên hướng tương đối an toàn ít bị ta uy hiếp, địa hình ít phức tạp hơn.

— Hoạt động có tính chất độc lập trên hướng hoặc có phối hợp với lực-lượng biệt-kích nhỏ Cộng-Hòa.

(1) Hình thức chiến thuật

Vừa qua thấy xuất hiện 3 loại :

- a) Đồn bộ trực-thăng tương đối xa mục tiêu rồi tiến đến mục tiêu như bộ-binh.

Trong hành quân giải tỏa PleiMe Mỹ đã sử dụng binh lực 1 Chiến-Đoàn gồm 2đ không-vận và 1c pháo 105 ly. Hành động : 24-10-65 đồn bộ id Mỹ xuống PleiDo Doát đông bắc PleiMe rồi tiến dần xuống đông và đông nam PleiKu. Sáng 24-10 trực-thăng vận id Mỹ xuống tây nam Phú-mỹ 1km⁵ rồi hành quân đường bộ cùng với 20 xe xích sắt. 1c pháo 105 ly xuống PleiNgon Hồ (25-10), dịch dần xuống PleiKom bắc PleiMe 4km (26-10), đi sau Chiến-đoàn 3 TG có tính chất đóng chốt. Ngày 28-10 rút bằng trực thăng về PleiKu. Nhìn chung quanh hành động tiến quân dè dặt, tốc độ chậm.

- b) Đồn bộ tập kích nhỏ theo lối cóc nhảy xuống hậu phương gần cửa ta (28-10 — 10-11-65).

— Binh lực sử dụng từ 1b — 1c Mỹ cá biệt đến 2c Mỹ phối hợp với biệt kích Cộng-Hòa (LLĐB) trực thăng vận theo lối cóc nhảy từ gần đến xa sâu dần vào hậu phương của ta.

— Mục đích tập kích, biệt-kích, trinh sát quấy rối hậu phương gần cửa ta như phá đường vận chuyển tiếp tế, trạm thương binh, chỉ-huy sở, trạm thông tin điện thoại, bắt cóc toán đi lẻ, phá kho tàng hoặc trinh sát phát hiện mục tiêu dùng không quân oanh tạc. Cũng có thể

còn mục đích quấy rối hậu phương để thu hút lực lượng ta, buộc ta phải điều động binh lực đối phó làm giảm sức ép ta đang bao vây PleiMe, tạo điều kiện thuận lợi cho quân tiếp viện Mỹ và Cộng-Hòa rút quân từ PleiMe về Pleiku (Mục đích phối hợp với chủ lực ở hướng Pleime).

Trong khi địch tập kích vào hậu phương ta, địch còn dùng binh lực từ 1c — 1đ đổ bộ trực thăng càng gần căn cứ địch ở gần Lệ-Phong, Đức-Nghiệp, Xung Quen (nam Bàu-Cạn, nam Tây-Lạc) để phối hợp và nghi binh.

— Hành động : tập kích nhanh, rút nhanh, nhằm vào nơi sơ hở, nơi ta không có chủ lực. Sau khi xuống đất có thể nhanh chóng tập kích vào mục tiêu. Khi phát hiện toán đi lẻ tẻ của ta chúng dùng từ 2 đến 6 trực thăng hạ xuống gần để tập kích bất cớ. Đoạn đường mòn nghi ta vận chuyển tiếp tế chúng dùng từ 1b — 1c tăng cường hạ trực thăng xuống rẫy, đồi tranh hoặc bãi trống đóng quân ở bìa rừng gần đường mòn cách chừng 50 — 100 mét để phục kích (PleiBonga, PleiThe) hoặc chiếm cao điểm đóng chốt trên trục đường vận chuyển (cao điểm 475, rẫy Quênh Xom). Những địa điểm tập kích đều gần hoặc trên trục đường vận chuyển từ hậu phương ta đến PleiMe.

Thời gian hoạt động của mỗi phân đội từ vài giờ đến 1 hoặc 2 ngày rồi rút.

— Nhận xét chiến thuật tập kích nhỏ của địch :

Do cơ động nhanh địch có thể tập kích nhanh và bất ngờ vào các mục tiêu nhỏ ở hậu phương gần của ta.

Trong tác chiến hành quân và trú trú quân ta cần có kế hoạch sẵn sàng, đánh địch tập kích trực thăng vận, cần có kế hoạch tổ chức bảo vệ hậu phương, bảo vệ vận chuyển, thương binh. Các toán đi lẻ tẻ cần trang bị vũ khí có thể đánh địch. Cần tổ chức hệ thống quan sát, trinh sát nắm chắc hoạt động địch. Từ đại-đội trở lên phải tổ chức vọng quan sát kể cả lúc trú quân và tác chiến.

c) Đổ bộ tập kích quy mô tương đối lớn vào hậu phương, tương đối sâu, thời gian tương đối dài (Chu-Pong, Ia-Drang từ 14-19-11-65).

+ Binh lực sử dụng 1 Lữ đoàn không vận tăng cường gồm chừng 4đ không vận : d1-e7, d2-e7, d1-e5, 1c-d2-e3 (có thể cả d2-e3, lđ pháo 105 và 155 ly, 1 Trung đoàn máy bay trực thăng (e9 trực thăng thuộc fl không vận) được không quân kèm cả B52 chi viện mạnh.

+ Mục đích : tập kích sâu vào hậu phương ta nhằm tiêu diệt hoặc tiêu hao 1 bộ phận lực lượng ta, đánh phá hành lang kho tàng, trinh sát phát hiện mục tiêu dùng pháo binh và không quân oanh tạc quy mô hơn.

Thời gian 6 ngày từ 14-11 — 19-11-65.

+ Bố cục và hành động :

Sau khi đổ bộ Lữ 3 hình thành 3 cụm chiến đấu — Tiểu đoàn và một cụm pháo binh (trận địa pháo binh) : cụm d1 e7 ở đông Chu-phong 02-09, cụm d1-e5 ở tây Ba Bì 06-95, trận địa pháo binh và phân đội bảo vệ pháo ở tây Quênh Kla 06-00, 08-98, 06-02,

Chỉ huy sở Lữ ở Bàu-Cạn

Bầu-Cạn cũng là căn cứ hậu phương gần và là căn cứ xuất phát của Lữ 3, có tính chất là tuyến 2 của Lữ. Trung-đoàn 9 TT ở PleiKu có 1 bộ phận ở Bầu-Cạn.

Chỉ-huy sở FI không vận An-Khê, có thể có 1 bộ phận cơ quan chỉ-huy tiền tiến của FI không vận ở PleiKu.

— Do đó khả năng cơ động cao (chủ yếu nói về vận chuyển bằng TT) nên có thể tập kích nhanh chóng và bất ngờ vào bên sườn và hậu phương sâu của ta (còn khả năng cơ động đồ bộ ở mặt đất rất kém).

Khi tác chiến có thể đồ bộ xuống nhiều địa điểm rồi hợp vây đánh phá 1 mục tiêu hoặc 1 binh lực nhất định của ta.

— Được pháo binh và nhất là không quân kè cả B52 chi viện với mật độ khá cao (PB bắn 3 ngày trên 2 vạn phát, không quân trung bình 140 lần chiếc ngày, B52 cao nhất là 21 lần chiếc). Địa hình đồng bằng có thể cơ động bằng TT, tổ chức được nhiều trận địa Bản khá nhanh.

2) Vai hành động chiến thuật

a) Trước khi đồ bộ

Trình sát nhiều lần bằng phi cơ trinh sát, TT hoặc thả BK xuống trước để trinh sát mục tiêu đồ bộ.

Chuẩn bị hỏa lực dọn bãi đồ bộ: Tập kích phân đội nhỏ thường không dọn bãi trước. Khi đồ bộ lớn (d) có khi dọn bãi trước hoặc không chuẩn bị hỏa lực trước để đạt yếu tố bất ngờ. Khi dùng không quân oanh tạc

dọn bãi có lúc dùng đạn khói hoặc máy bay phản-lực phun khói mù tạo thành màn khói.

b) Bãi hạ cánh (ở địa hình rừng núi Cao-Nguyên).

— Khi đồ bộ tập kích nhỏ, bãi hạ cánh không quân cần rộng, có thể hạ xuống rẫy nhỏ, đỉnh đồi hoặc sườn đồi dốc chừng 15 độ; chiều rộng trên dưới 30 mét đã có thể xuống được (như đã đồ bộ xuống rẫy làng Quênh Xom, đỉnh đồi cao điểm 475).

Khi đồ bộ Tiểu-Đoàn cần có rẫy tương đối lớn, bãi cỏ tranh (cao ngập đầu cũng xuống được), bãi trống giữa rừng hoặc thung lũng. Chiều rộng bãi hạ cánh trên dưới 200 mét. Nơi đồ bộ thường chọn gần ngay đường mòn ven rừng (Plei The, đông Chu-Pong, ngã ba Bả Bì). Địch không dựa vào nguồn nước mà chủ yếu tiếp tế nước bằng trực thăng.

c) Đồ bộ.

— Tập kích nhỏ mỗi đợt có thể xuống từ 2 đến 6 trực thăng, có khi hạ từng chiếc. Đồ bộ lớn, mỗi đợt hạ cánh từ 2 đến 5 phút rồi lên ngay. Máy bay có thể hạ cánh xuống đất hoặc bay là mặt đất chừng 1 đến 2 mét cho lính nhảy từ máy bay xuống đất.

Đồ bộ có từ 2 đến 4 trực thăng vũ trang chi viện. Đồ bộ lớn có thêm khu trục và phản lực bay trên không phận chi viện. Đội hình trực thăng bay theo một hàng dọc hoặc 2 hàng dọc. Có khi bay thẳng đến mục tiêu hạ cánh (đồ bộ nhỏ) hoặc lượn ở hướng khác để nguy binh rồi mới quay đến mục tiêu đồ bộ cánh (đồ bộ lớn).

ĐÍNH-CHÍNH

Trang	Giờng	IN LÀ	XIN ĐỌC LÀ
24	14	Kế hoạch Navarre	<i>Kế hoạch Atlante</i>
27	4	Cao - Nguyên Gi Chương Nghĩa	<i>Cao - Nguyên Gi (Chương- Nghĩa)</i>
27	21	Phía Tây Bắc PleiKu	<i>Phía Đông Bắc Pleiku</i>
28	14	Quốc lộ và Liên tỉnh lộ 7	<i>Quốc lộ 14 và Liên tỉnh lộ 7</i>
28	20	Mặt Cục Nam.... Tân Đông	<i>Mặt trận Cục Nam.... Bình Thuận, Lâm Đồng</i>
29	12	Với VN	<i>Với Việt Minh</i>
35	11	Phối hợp hoạt động chính trị	<i>Phối hợp hoạt động quân sự với hoạt động chính trị</i>
45	7	3 thời tiết	<i>2 thời tiết</i>
63	1	Tham dự của Trung-đoàn 32 và 33	<i>Tham dự của Trung đoàn 66 và quân số còn lại của hai trung đoàn 32 và 33</i>
68	2	Cửa địch trước	<i>Cửa địch vào trại cũng đã trở thành mối nguy cho địch trước</i>
92	7	Trại PleiMe bỏ, vào lúc	<i>Trại PleiMe vào</i>
100	26	Trong số có 2876 trực thăng	<i>Trong số có 287 trực thăng</i>
115	3	2/15 được di chuyển	<i>2/15 được di chuyển</i>
126	16	Yếu tố quân số	<i>Yếu tố quân báo</i>
128	11	Tuy phần lớn	<i>Tuy nhiên phần lớn</i>
131	14	Tất nhiên của LĐND	<i>Tất nhiên của chủ trương tạo thanh kỹ lưỡng của LĐND</i>
144	13	Số 159 súng	<i>Số 169 súng</i>

MỤC LỤC

- Lời giới thiệu của ông Đặc-ủy-trưởng
Thượng-vụ Paul NUR 3
- Nhận định của Trung-tướng Tổng-tham-
mưu trưởng QLVNCH 9
- Lời nói đầu của tác giả. 17
- 1 Chiến trường Cao-nguyên 1954. 23
- 2 Chiến trường Cao-Nguyên 1964-65. 31
- 3 Bối cảnh PleiMe 42
- 4 Không gian PleiMe 47
- 5 Địch tại PleiMe 55
- 6 Thời gian Pleime 65
- 7 Giai đoạn 1 { Hành quân Dân thắng 21 71
Tiếp viện và giải vây trại
PleiMe Từ 20-10 đến 26-10-65
- 8 Giai đoạn 2 { Hành quân Long Reach . . 97
Truy kích VC từ PleiMe đến
Chu-Pong.
Từ 27-10 đến 17-11-65.
- 9 Giai đoạn 3 { Hành quân Thần-Phong 7. . 125
Triệt đường rút lui qua biên
giới từ 18-11 đến 26-11-65.
- 10 Tồn thất VC trong trận chiến PleiMe. . . 139
- 11 Bài học PleiMe 153
- 12 Kết luận 160
- Phụ lục A : Báo chí ngoại quốc và
Trận chiến PleiMe. 173
- Phụ lục B : Tài liệu V.C. Đặc điểm
Sư đoàn 1 KK/HK. 201

PLEIME TRẬN CHIẾN LỊCH SỬ
Giấy phép xuất bản số 1891
BTCH/BC3/XB ngày 24-6-66.
Ấn-hành 10.000 cuốn trên giấy
thường và 200 cuốn trên giấy
đặc-biệt có chữ ký của tác-giả
— 1966 —

In tại nhà in Huỳnh-quang-Tiên, 76 đường Huỳnh-q-Tiên Saigon